

ORAȘUL DE LA MAREA URGIEI¹

— “The Town On Blighted Sea” 2006 —

de A.M. Dellamonica²

Traducerea: Laura Bocancios

¹ Originally published in „*Strange Horizons*”, 21/28 August 2006, ed. Susan Marie Groppi, publ. strangehorizons.com. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6*, Nemira 2011.

² Legal Name: Dellamonica, Alyxandra Margaret.

Absolventă a atelierului de creație Clarion West, A.M. DELLAMONICA a publicat povestiri în *Sci Fiction*, *Realms of Fantasy*, *Tesseract*, *Tomorrow*, *Alternate Generals*, *The Faery Reel*, *Oceans of the Mind* și altele, iar de curând și-a lansat primul roman, *Indigo Springs*. Un nou roman, *Blue Magie*, se află în pregătire. Locuiește în Vancouver, Canada.

În povestirea de față, autoarea ne introduce într-o tabără de refugiați, unde aceștia sunt ultimii supraviețuitori ai speciei umane, pentru a vedea dacă este adevărat că păcatele părinților trebuie ispășite de copii.

Ruthless înainta cu o dârzenie mută, ținându-se în umbră în timp ce trecea cu pași mari printre zgârie-norii districtului Terra. Era vară în emisfera nordică a Kabuvei, cu aerul răcoros și dens, dar nu înghețat, și mirosul greu, de mosc, al mării amintindu-i că aici nu era acasă, că aici nu va fi niciodată acasă. Luna Răsturnată era plină, răspândind atâta lumină de parcă ar fi fost dimineată, nu toiul nopții. Îi ocări, din mers, strălucirea, apoi își zise că se putea și mai rău. Pe cer ar fi putut să fie și Luna Nebună.

Ajunsa pe Phoenix Avenue, constată cu ușurare că era singura ființă vie de la fața locului. Turnuri nanoalcătuite se înălțau în jurul ei, monolitice, netede și identice, mai puțin ca înălțime. Scoțându-și detectorul-pirat, Ruthless păși iute, în cerc, în mijlocul intersecției pustii, căutând frecvențele poliției. Aparatul înregistra o concentrație prielnică de semnale, toate săltând în preajma jumătății ocupate a coloniei de refugiați.

Kabuvienii supraestimaseră numărul de exilați umani care aveau să ajungă pe Insula Refugiaților. Construiseră zgârie-norii Districtului Terra cu gândul la o cifră de trei milioane de refugiați; doar jumătate pe-atâția scăpaseră efectiv de pe Pământ. Așadar, calmarii au sigilat partea excedentară de oraș prefabricat, debransând rețelele de energie și de apă, blocând drumurile și lăsând în funcțiune doar câteva dintre camerele de supraveghere.

Potrivit detectorului, aceasta era una dintre zonele de supraveghere moarte - niciun polițist prin preajmă. Satisfăcută, Ruthless se îndreptă spre acoperitoarea de plastic sfârtecă care sigila intrarea în clădirea din spatele ei. Croindu-și drum prin spărtură, alergă în susul escalatoarelor care n-au funcționat niciodată, spre nivelul al șaselea. Acolo, o altă folie sfâșiată marca o ușă, la jumătatea culoarului. Ruthless se strecură până la ușă și bătu, cu degete înmănușate.

– Rav?

– Mătușică?

Glasul lui Raviel era mai stins decât cu o oră în urmă - mai puțin temător, dar mai șocat. Ruthless se aflase în toiul unui val de bufeuri când o sunase, cu sudoarea șiroindu-i pe față și pe piept pe când panica nepotului ei îi îngheța inima.

Mătușică. Se întreba când îi spusese ultima oară așa. Înainte de Exil?

– Deschide, Rav.

Ușa se dădu la o parte în hopuri, acționată de mușchi în loc de hidraulică. Ruthless nu-l ajută, nu atinse nimic, deși își pusese mânuși și se pulverizase din cap până-n picioare înainte de a ieși din apartament.

Cuprinse totul cu o singură privire: sângele, cadavrele - unul uman, femeiesc, unul de calmar, bărbătesc - mirosul de vomă și, foarte important, lipsa unei amenințări imediate. Odată parametrii crizei stabiliți, se concentră asupra lui Rav. Palid, cu ochii adânciți în orbite, fiul fratelui ei duhnea a vomă și sângera ușor dintr-o rană de deasupra claviculei. Mai lipsiseră câțiva milimetri și kabuvianul i-ar fi tăiat beregata. Ruthless numără o duzină de vânătăi și iritații, toate minore.

Părul blond-alburiu al lui Rav era mânjit de cerneală și alte fluide neomenești. Brațul drept îi era înmănușat în sânge de kabu, negru din vârful degetelor până la umăr.

– Presupun că vrei să mă predau, spuse el, iar Ruthless fu străfulgerată de amintirea tatălui lui având o expresie similară. *Se străduiește să fie curajos, gândi ea, întocmai ca Matt înainte de bătălia de la Las Vegas.* Ar fi mai ușor dacă ai veni cu mine, mătușică. Poți? Când Ruthless nu răspunse, el adăugă, înghițind un nod: Pot suna acum, dacă...

– Nu, dragule. Ruthless își scutură capul. Nu sunăm.

Fața palidă a lui Rav se îmbujoră și ochii i se umplură de lacrimi. Întinse mâinile, dar Ruthless îl opri, cu un gest.

– Poți să-mi răspunzi la câteva întrebări?

– S-sigur.

Ruthless indică femeia moartă.

– Calmarul a ucis-o?

– Da, răspunse el.

– Pe el tu l-ai omorât?

O lentă încuviințare.

– Îl cunoști pe vreunul?

– Nu.

– Deloc?

Cu fața lungindu-se, Rav arată către femeie.

– E un stimul din zonă. Vine uneori la Rialto, dar...

– Dar n-ați vorbit niciodată.

– Doar... Mimă ruperea unui bilet: Vizionare plăcută, madam.

– În regulă.

– Îi place... îi plăceau filmele mute. Mereu venea să-l vadă pe Buster Keaton.

– În regulă, Rav. I-ai urmărit fiindcă...

– Fac un documentar despre traficul senzorial.

– Ce faci? Nu se mai pricepea să-și ascundă sentimentele la fel de bine ca odinioară - tonul ei îl făcu pe Rav să tresară. Un docu... ai adus cu tine aparatură de înregistrare?

Rav arată către o bulină de dimensiunea unui nasture de pe tavan.

– Acela este un aparat de filmat?

– Ultimul model. Muscă-pe-perete i se spune.

Râse, fără voioșie.

Obiectul era lipit de perete, la o distanță prudentă de scena măcelului. Era prea mic ca să fie altfel decât cu rază mică de acțiune. Rotindu-și privirea prin încăpere, Ruthless văzu un receptor așezat pe rucsacul albastru pe care i-l dăruise lui Rav la ultima sa zi de naștere.

– Iisuse, Rav, ai filmat crimele?

– L-am oprit după.

– Acum e oprit?

Vorbele sunară ca un mârâit.

Capul lui Rav țâșni în sus.

- Da. E închis. Nu ești filmată, jur.
- Unde sunt înregistrate datele?
- În baza mea de date de acasă.
- Ai transmis?
- Mda, folosind protocoalele de codare ale mamei.

Ruthless trase încet aer în piept. Elva se pricepea la treburile ei, datele erau, pesemne, în siguranță.

Rav își duse la față o mână tremurătoare, mânjită de sânge, ca și cum ar fi vrut să-și dea părul la o parte. La atingere, și-o retrase, holbându-se la palma înnegrită.

- I se vârâse cu totul pe gât. Se sufoca. N-am putut...
- A trebuit s-o ajuți.
- L-am înhățat... sau el m-a înhățat pe mine. Se sufoca, toate brațele alea...

Ruthless clătină din cap, amintindu-și foarte bine cum era să te lupți cu un calmar infuriat. Erau mai mari, iar tentaculele îi făceau să pară mai puternici decât erau. Fără a mai pune la socoteală că erau alunecoși și rapizi.

- Am auzit-o pe mama, odată, spunându-le băieților de la pază că ți-ai vârât mâna în gura unui calmar, cândva, într-un război.

- Am prins ideea, spuse Ruthless, contemplând cadavrele. Pete, dovezi genetice. E mult de curățat pe-aici.

- Zicea că ai săpat până la creier cu degetele..., continuă Rav, venindu-i să vomite când își privi brațul învelit în sânge.

- Ai făcut ceea ce trebuia, Rav.

În mod normal, Ruthless s-ar fi enervat pe Elva că l-a lăsat pe puști să audă așa ceva. Dar pentru că, după toate aparențele, asta îi salvase pielea, binecuvântă în tăcere indiscreția cumnatei sale.

- Ceea ce trebuia?

Ruthless clătină din cap, cu gândul tot la curățenie.

- Ai reușit să ajungi acasă de la terenul de joacă, asta e tot ce contează.

– Terenul de joacă? repetă el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Ah... o, scuze. Limbaj de război. Înseamnă...

– Știu că e limbaj de război.

– Înseamnă că n-ai murit.

– Niciodată n-ai mai... sună de parcă ai fi atât de bătrână!

– Preistorică. Privi din nou scena. Trebuie să-ți adunăm jucăriile, așa am zice despre asta.

Rav se înfiora.

– Dacă am făcut ceea ce trebuia și înregistrarea o dovedește, de ce să nu anunțăm?

Ruthless scutură din cap.

– Ce trebuia sau nu, calmarii tot s-ar putea să te înece. Ai ucis unul de-al lor, doar un pui, după cum arată...

– E un criminal!

– Asta le va stârni vechi amintiri. Chestii despre război la care kabuvienilor nu le place să se gândească.

– E un păcat de moarte, acum, să-i faci să-și amintească?

– S-ar putea să fie altfel într-o bună zi, dacă nu cumva ne întoarcem înainte pe Terra. Dar schimbarea cere timp și martiri, Rav, și nu ai să fii tu sacrificat, doar pentru că ai încercat să salvezi o biată viață de stimul. Ne-am înțeles?

Tremurând, Rav clătină aprobator din cap.

– Așa. Vreau să scoți cuva de hidratare a calmarului.

– Ce?

– Trebuie să aibă o cuvă. Să-i țină pielea umedă.

Ruthless îi arată, iar el scoase, pe băjbăite, canistra de metal din calota lipsită de vlagă, în formă de clopot, a senzitivului mort.

– Ține-o în așa fel încât să văd regulatoarele... bun. Îți ajunge să te speli.

– Să intru sub duș?

– Nu! Dacă genele tale ajung în canalizare, s-a terminat. Scote-ți hainele în colțul ăla și folosește-i rezerva de apă ca să te stropești.

- Am să umplu podeaua de sânge și murdărie.
- Nu-i nimic. Deocamdată, doar fă-te prezentabil.

În timp ce Rav se spală, Ruthless își desfăcu pelerina pe podeaua coridorului, așternând o varietate de pulverizatoare și alte obiecte nanotehnice pe care le adunase în anii de la Exil înapoi. Îi luase timp să-și facă legături într-un laborator medico-legal kabuvian. Se întrebase uneori dacă nu își irosea banii. Cu siguranță, avea să fie în drum spre casă, spre Terra, înainte de a avea nevoie de vreuna dintre aceste jucării.

Dar lunile de la Incident - nimeni din cei care reușiseră să ajungă în Districtul Terra nu-i spunea pe nume, înfrângere - se lungiseră, devenind ani, șaptesprezece acum.

- Ă... făcu Rav, scuturându-și picături din părul alb și moale.

- Curat?

Rav clătină din cap, roșind furios, cu o mână proaspăt spălată, căuș peste părțile rușinoase.

Ruthless pulveriza nanosoli pe un prosop și i-l întinse peste prag.

- Ține, șterge-te. Așa. Acum așază prosopul pe podea, ca pe un preș și calcă pe el de câteva ori. Ai tălpile uscate?

- Mda.

- Lasă prosopul, calcă peste tentaculul ăla și vino afară pe culoar.

Gol, nepotul ei arăta tânăr și vulnerabil. Când păși în afara scenei crimei, Ruthless îl apucă de umăr cu mâna înmănușată, simțind cum presiunea din piept i se domolește la atingere.

- Va fi bine, dragule.

Înghițind în sec, Rav o aprobă.

- Să ne ocupăm de rana aia.

Marginile tăieturii din piept erau deja roșii - saliva de kabu era cunoscută ca fiind infecțioasă. Ruthless o șterse cu o feșă cu antibiotic și îi injecta două imunostimulente. La urmă,

aplică un strat subțire de mixtură de piele, întinzând preparatul până când tăietura rămase ascunsă.

– Va trebui să-l reîmprospătez în fiecare zi, timp de cel puțin o săptămână. Nu vrem să se cicatrizeze: e prea evident că e o mușcătură de cioc. Între timp, vei purta salopetă cu guler înalt, ca nimeni să n-o vadă. Nimeni nu va vedea asta, Rav, pricepi?

– În regulă.

– Te culci cu cineva?

– Nu.

– Te culci?

– Nu.

Rav se împurpură până-n vârful picioarelor.

– Bine, să nu începi până nu te vindeci.

Apoi Ruthless îi pulveriză o ceață subțire pe trup, în sus și în jos. Formând picături pe piele, aceasta se dispersă repede, întinzându-se ca uleiul.

– Asta va dispărea într-o zi, două.

– Gădilă.

– Devorează toate celulele de piele moartă pe care s-ar putea să le lepezi, fire de păr, transpirație, lacrimi, sânge - orice care ar putea să lase o urmă. L-au creat laboratoarele medico-legale ale calmarilor, ca anchetatorii lor să nu contaminez scenele crimelor. Nu că ar vărsa lacrimi, firește, aceasta este o variantă pe care au creat-o pentru munca alături de polițiști umani...

Așa cum sperase, flecăreala îl liniștește, glasul ei dezinvolt domolindu-i nervii și stânjeneala goliciunii.

– De unde ai pulverizatorul?

– De pe piața neagră a laboratoarelor din Canada Mică, răspunse ea, întinzându-i salopeta. Ține, îmbracă-te. Ai grijă la marginile pielii sintetice de pe pieptul tău.

Rav luă hainele cu vizibilă ușurare.

– Ții pur și simplu prin preajmă chestii de acoperit crime?

– Ca măsură de precauție.

– Pentru ce? Toată lumea de aici a luptat alături de kabuvieni. De ce ar avea nevoie cineva să ascundă o...

– Crimă justificabilă?

Rav înghiți.

– Ai fost polițistă. Ai rezolvat asemenea cazuri.

– Iar acum lucrez într-o fabrică de umbrele. Ascultă, dragule. Ai încercat să salvezi fata. Un gest frumos... iar să omori calmarul a fost cât se poate de corect.

– M-ai acoperi și dacă l-aș fi asasinat. Dacă n-aș fi nepotul tău, aș intra la apă.

– Sigur. Presupun că e adevărat.

– Așa că, zău, chiar nu contează dacă am făcut ce trebuia sau nu.

– Acum ai să te apuci să omori calmari din distracție?

Rav îi aruncă o privire mânioasă.

– N-a fost distractiv.

– Nu încerc să te jignesc, Rav. Știu că furia te face să te simți mai bine decât teama sau groaza.

– Nu-mi spune mie ce simt!

– Poți să ții la mine mai târziu, dacă simți nevoia, cât vrei, când vrei, despre orice crezi că am greșit.

– Asta nu-i...

Ea îl întrerupse.

– Va trebui să ții la mine, pentru că, atât cât vom fi pe Kabuva, nu vei pomeni nimănui despre ceea ce s-a întâmplat aici. Niciodată, Rav.

Cu o smucitură, băiatul își trase salopeta peste umeri, întinzând materialul, cu mâinile tremurând.

– Acum trebuie să scăpăm de dovezi. Așadar, te întreb: ai nevoie de un calmant sau faci față?

Rav se încruntă, nedumerit, iar ea ridică o bucată de pânză.

– N-am nevoie de leacuri, spuse el.

– Bun. Pune-ți pelerina mea și nu uita să stai cu fața în jos, în caz că există aparate fixe de filmat.

– Plecăm? Dar sângele meu și cadavrele...

- Ne întoarcem și scăpăm de toate.
- Cum? Toate... dovezile astea.
- Le spulberăm, spuse ea, și fața lui Rav deveni atât de stoarsă încât ar fi putut la fel de bine să-l tranchilizeze. Cu capul plecat, își târșai picioarele după ea, de-a lungul coridorului.

Kabuvienii se interesaseră de războiul civil al Terrei încă de la început, aruncând tehnologii, ajutor medical și, în cele din urmă, chiar și soldați, în lupta globală a Armatei Democratice împotriva fasciștilor Prieteni ai Eliberării. Până la sfârșit, i-a costat pe senzitivii extratereștri o avere incomensurabilă, pe lângă viețile a peste un milion de tineri calmari... un milion, vasăzică, fără a pune la socoteală recruții care s-au întors acasă vii, dar la fel de devastați, trupește și sufletește, ca tovarășii lor de alge spulberați.

Prieteni - Demonii, cum îi numiseră dușmanii lor - aveau și ei sprijinitori din afară. În decursul a șaptezeci de ani chinuitori, ei și aliații lor au zdrobit alianța Calmari-Democrați. Demonii au devorat lumea, însângărând kilometru cu kilometru, începând din Asia și sfârșind cu America de Nord.

Cea mai teribilă armă a războiului a fost praful, un agent nanotehnologic care lua totul în calea sa, moleculă cu moleculă. La fel de folositor pentru țintele structurale sau ca armă anti-personal, praful își nimicea victimele. Loviturile directe nu lăsau nicio urmă. Nimic de îngropat, nici urmă de ADN, doar câmpuri de luptă ciudat de sterile - cratere suprapuse pline de pulbere fină, de culoarea ruginii, având uneori la margini bucăți de trupuri. Brațe, picioare și capete, de obicei: erau extremitățile care scăpau cel mai adesea din perimetrul rafalei.

Copil al Incidentului, Rav crescuse cu spaimă doar la ideea de praf. Era sperietoarea generației lui: *Culcă-te, copile, altfel vin Demonii și te prăfuiesc.*

Acea amenințare nu-l oprise să-și sâcâie mama și mătușa să-i spună povești de război: fascinația lui pentru trecut era morbidă și insațiabilă. *Poate că acum asta se va schimba*, gândi Ruthless, în ciuda fiorului de vinovăție în fața propriului egoism.

Sosiră la Rialto imediat după miezul nopții, furișându-se pe o ușă lateralnică.

– Du-te și pune-ți o salopetă pe măsura ta. Adu-o înapoi pe cea de pe tine, spuse Ruthless.

– În regulă.

– Înainte să te duci sus, dă-mi acces la baza ta de date.

– E amprentată digital.

– Autentifică-te și dă-mi acces, insistă ea, înghiontindu-l spre un terminal.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să șterg înregistrarea și tot ce e legat de ea.

– Fac eu asta mai târziu.

– Tu doar adu-ți hainele.

– Bine.

După ce-și scană degetul mare și-și introduse parola, Rav dispăru pe scări în sus, spre camera lui.

Ruthless găsi destul de ușor directorul respectiv: era ticsit de înregistrări video. Înregistrări cu stimuli - femei și bărbați, în salopete cu bretele, furișându-se în holuri de clădiri. Mașini cu șoferi umani, înaintând încet, pentru a permite calmarilor care călătoreau în bazinul de apă din spate să-și întindă tentaculele, gustând marfa oferită. Înregistrări cu contacte fugare - un calmar bătrân cu două tentacule arse, îndepărtând încet o mască de femeie, atingându-i delicat buzele și colțurile ochilor. Un mascul uman conducând delicat un tentacul peste propriul mădular, în timp ce înghițea un fel de fiertură care-l făcea să nădușească abundant.

Același bărbat apărea și în următoarea înregistrare: mișca un tentacul în interiorul și în jurul urechii sale. Și într-o alta:

își punea un aparat de respirat care îi permitea unui client să-i sondeze gâtul, fără să-l sufoc.

Orbi ca niște pisoi, kabuvienii se orientau, între ei, după gust: examinau și sugau cu înfocare. Oamenii care aveau de-a face cu ei purtau salopete care le sigilau organele genitale și măști ca să-și protejeze fețele. Calmarii trebuiau să se mulțumească cu mirosul și gustul tălpilor, palmelor și axilelor umane, o prohibiție care funcționa aproape la fel de bine ca oricare alt tabu.

Ruthless nu dădea niciodată ochii cu kabuvienii, în viața de zi cu zi, dacă putea să evite asta. Măștile îi provocau claustrofobie. Și, chiar după atâția ani, era ceva în amintirea unui tentacul atârănând peste încheietura ei, a unor mici ventuze gustându-i palma, care îi întorcea stomacul pe dos.

Ajunse la cea mai recentă înregistrare. Începea cu perechea pe care o văzuse moartă în apartament, sosind în clădirea de pe Phoenix Street. Când mașina plecă, femeia ridică ochii, doar o secundă, privind în sus, în lumina verzuie a Lunii Berbeleac.

Urmându-i înăuntru, camera de filmat se înclina și oscila, căutând un unghi bun. Când unghiul se fixă, femeia era deja dezbrăcată, sprijinindu-se cu spatele de un perete, astfel încât calmarul să-i poată adulmeca diferitele zone de mirosit.

De ce l-a interesat asta pe Rav? se întrebă Ruthless, cuprinsă de greață în timp ce tentaculele explorau trupul femeii, atingându-i urechile, colțurile ochilor și la un moment dat, explorându-i vaginul și anusul. După aceea totul merse repede: calmarul scoase brusc limba, împingând cu o forță brută, înainte de a-și strecura un alt tentacul în gâtul femeii.

Când femeia începu să se sufoc, Rav năvăli înăuntru.

O furie de ursoaică o cuprinsese pe Ruthless când nepotul ei și calmarul se încheștară, când ciocul calmarului sfărtecă pieptul lui Rav și văzu sângele țâșnind. Rav își vârî brațul în gura calmarului, săpând în căutarea palatului vulnerabil al senzitivului. Cu o mișcare convulsivă, străpunse carnea gela-

tinoasă, storcându-i creierul. Calmarul se zbătu, rămânând apoi fără vlagă.

Retrăgându-se, Rav se târî spre femeie, scoțându-i din gâtlee un tentacul însângerat. Îi verifică pulsul, începu resuscitarea cardiacă. *Bun băiat*, gândi Ruthless, accelerând înregistrarea. Rav încercă resuscitarea din răspuțeri, înainte de a se prăbuși, chircindu-se într-o baltă de sânge negru, vomitând și plângând. Trecu o vreme până când își reveni și opri aparatul de filmat.

Ruthless șterse fișierele și scotoci prin baza de date, căutând copii. Înregistrările vechi aveau copii de siguranță, dar nu aceasta, cea mai nouă. Ușurată, distruse backup-urile, căută câteva dintre cele mai agresive programe de securitate ale Elvei și le porni pentru a descompune fiecare urmă a datelor șterse.

Apoi, străbătând culoarul cu pași repezi, aruncă o privire în sala de cinema.

Cumnata ei venise în Districtul Terra îmbrăcată în salopeta de rigoare și nimic altceva. În cele două valize permise fiecăruia exilat - și într-una de-a lui Rav - Elva îndesase filme, cu sutele, ecranizări de succes și filme de artă, desene animate și filme clasice, orice documente de divertisment pe care a putut pune mâna. Coborâse direct din navă și ceruse să viziteze biroul de autorizări. În decurs de o zi, avea un permis de funcționare, control unic asupra unei săli mari de cinematograf și un apartament imens, atașat stabilimentului ei. A început să ruleze filme zi și noapte... și oamenii veneau.

Într-o săptămână pe Kabuva, Elva își procurase toate bunurile de primă necesitate la care renunțase: haine, obiecte de bucătărie, cărți. Loviți de șocul cultural, deposezați, oamenii refugiați se bucurau de orice crâmpă de acasă.

În prezent, afacerea funcționa exclusiv cu bani lichizi. Ca întotdeauna, cinematograful era ticsit, cu fiecare dintre cele două sute de locuri ocupate și un șir de oameni cu dor de casă, majoritatea de vârsta lui Ruthless, așteptând să intre.

Vizionau o veche producție Bollywood - *Mangal Pandey*, probabil. Mulți erau cu gura căscată, în transă. Unii mormăiau, citind subtitrările în limba engleză.

Ruthless își îngădui să arunce o privire spre ecran, o singură, otrăvitoare imagine cu cai și deșert și cunoscutul cer al Terrei. Apoi intră tiptil în biroul Elvei. Cu puțin vicleșug și unul dintre spray-urile ei, reuși să spargă încuietorea seifului, șterpelind un teanc de bilete de cinema.

– Ce faci aici? Glasul Elvei o trezi la realitate. Unde e Rav?

Elva era o femeie bogată, după standardele taberei de refugiați, dar anii de greutate de dinaintea Exilului o făcuseră cumpătată. Purta cea mai simplă salopetă gri și o pereche de ghete vechi de piele. Avea părul tuns periuță, cu țepi roșii și argintii care nu reușeau să-i ascundă cu totul cicatricea de pe o parte a capului. Făcea provizii de hrană și de medicamente, după spusele lui Rav, pentru ziua când vor merge acasă.

Ochii ei erau două smaralde - tăioși, verzi, ostili. Ruthless și Elva se jucaseră împreună pe o mulțime de câmpuri de luptă, dar nu fuseseră niciodată prietene cu adevărat.

– Rav e sus, răspunse Ruthless, iar când Elva făcu o mișcare în direcția aceea, adăugă: Lasă-l în pace.

– Cu ce drept îmi spui tu mie ce pot să fac în propria casă?

– Scuze.

– Se simte bine?

– În general.

– Are necazuri?

– Nu va mai avea în scurt timp.

– Care-i jocul?

– N-ai vrea să-ți spun.

Elva aruncă o privire spre draperia sălii de cinema.

– Dacă-ți chemi paznicii să mă scoată din joc...

– Crezi că sunt așa de proastă să te brusciez, Ruthless?

– Cred că vom vedea, răspunse ea, cu amabilitate, dar Elva nu se clinti. Dacă apelase la dulăii ei, n-avea de gând să dea înapoi.

– Întoarce-te la treabă, Elva. Comportă-te normal. Rav va fi acasă până în zori.

– Asta-i tot? Vii aici, mă sperii de moarte, mă jefuiești și n-ai de gând să-mi spui?

– N-ai să mai întrebi, spuse Ruthless. Nu aici. Nu-l întreba nici pe el.

– Rahat!

– Ar fi cel mai bine pentru toată lumea dacă te-ai preface că nu știi că a ieșit. Spune tuturor celor care te întreabă că a fost acasă toată noaptea.

– În ce naiba l-ai băgat?

– Dacă nu faci așa cum îți spun, Elva, o să vină calmarii să-l ia. Dacă nu faci așa cum îți spun, o să-l înece calmarii. Îmi ești rudă, Elva, dar el e sânge din sângele meu. Dacă pome-nești în fața lui sau a oricui altcuiva despre seara asta, dacă dai poliției motiv să tragă cu urechea, dacă îl omori pe fiul fratelui meu, am să spun în tot orașul că ai lucrat pentru Demoni.

– Niciodată n-am...

– Gloatele nu se sinchisesc de adevăr, Elva. Ești femeie, ești bogată și ești nesuferită. Nu ești iubită și știi asta. Acum întoarce-te la treabă, înainte ca puștiul tău să coboare și să ne vadă certându-ne.

– Eu nu mă cert.

– Ascultă, o să fie bine, spuse ea și Elva o lovi cu pumnul în gură.

Ruthless dădu cu spatele de birou. Uitase de temperamentul ei impulsiv.

– Să nu mă ameninți, Ruthie. E copilul meu. Crezi că șantajul...

– E grav, bine? Are necazuri și e grav.

Simțea gust de sânge în gură și, în treacăt, se imagină lovind înapoi. Trecuseră ani de când nu se mai încăieraseră, atât de mulți încât aproape că-și putea imagina că ar fi amuzant. În schimb, zise:

– N-ar fi trebuit să spun asta. E copilul tău. Vei păstra tăcerea. Știu.

Pe scări se auzi un pas ușor:

– Mătușică?

Elva se repezi spre ochii ei, cu dosul unui pumn înțeleștat.

– Să nu pierzi. Oricare ar fi jocul...

– Nu pierd niciodată.

Cu bărbia tremurând, o ocoli pe Elva, strecurându-se înapoi pe culoar.

– Ruthless?

O șoaptă răgușită.

– Doar Ruth, Rav, oftă ea. Bine?

– Sângerezi.

– Unul dintre bătaușii mamei tale m-a luat drept intrus.

– Și mai e în viață?

Gluma, rostită cu glas tremurător, nu fu gustată.

– Dintr-odată, să ucizi parcă nu mai e așa de amuzant, ce zici, puștiule?

– Așadar, ce urmează?

Chiar așa, ce? Elva avea nevoie de timp să se calmeze, iar Rav era prea agitat ca să fie lăsat acolo. Și, oricum, intrase în joc, nu-i așa? Regula numărul 1 a clubului: Adună-ți propriile jucării.

Îl conduse către o alee, recunoscătoare să vadă că se lăsa ceața.

– Hai să vorbim despre modurile în care oamenii sunt prinși.

– În regulă.

– Dau telefoane și fac tranzacții bancare mari în preajma momentului crimei.

– Eu te-am sunat pe tine.

– Vom ticlui o poveste pentru asta. Se destăinuie iubitei sau terapeutului, la zece ani după eveniment; apoi iubita sau terapeutul spune cuiva, care spune altcuiva și secretul ajunge, în cele din urmă, la polițiști. Scriu despre asta în jurnalul lor. Nu mai au încredere în colegii lor de joacă...

– Colegi de joacă?

– Conspiratori.

– Eu am fost de unul singur, Ruth... Ruth.

– Rav. Îi prinse privirea: Acum pot să intru și eu pentru asta la apă, întocmai ca tine.

Rav păli.

– Haide, suntem contra cronometru.

Prinseră un tren de mare viteză spre cartierul unde locuia ea, călătorind în tăcere spre Beijing Avenue. Printre clădiri, vedeau întinderea neagră a oceanului al cărui nume kabuvian, Vinvalomm, însemna Marea Urgiei. La mal, apa era ascunsă de nori de ceață, care se ridicau. Siluetele umbroase ale culegătorilor de crustacee, oameni și calmari deopotrivă, se mișcau ca niște fantome de-a lungul plajelor albăstrite.

Trecând printr-o piață puternic iluminată, Rav și Ruthless priviră calmarii veniți să cumpere delicatese pământene: germenii de fasole, burtă de vită, mătase. Cartierele de cumpărături ca acesta erau în general deschise noaptea, când sorii calmarilor nu le puteau usca sau arde pielea delicată.

În mijlocul vacarmului pieței, Rav îi șopti în ureche:

– Pot să te întreb ceva?

Ruthless aruncă o privire către detectorul ei și clătină aprobator din cap:

– Poți să întrebi.

– N-ai făcut parte dintre Demoni. Ai luptat împotriva Demonilor, nu-i așa, întocmai cum luptau kabuvienii?

– Da.

– Cum se face atunci că ai sfârșit...

– Prin a omorî calmari cu mâinile goale?

Rav clătină din cap.

– Nu-i cazul să știi...

– Te rog!

Nu, gândi ea, iar când deschise gura să vorbească, trupul întreg i se opuse și maxilarul îi rămase înțepenit.

– Calmarii aveau nevoie de spioni. Prototipuri loiale, care să se alăture Demonilor și să raporteze despre ceea ce pun ei la cale. Tatăl tău fusese luat prizonier. M-am gândit că aș putea să-l caut și să adun informații în același timp.

– Te-ai dat drept infiltrat?

– Exact.

– Ai luptat cu ei? Vreau să spun, de partea lor?

– Da, am ucis prototipuri, am spulberat calmari.

– Cum au putut kabuvienii să aibă încredere în tine, după asta?

– N-aveam nicio problemă, atât timp cât urmam două reguli: dădeam rezultate și nu omoram decât recruți, niciodată ofițeri.

Rav se împiedică de o femeie care ducea un calup de carne de pește înghețată - puțini oameni își puteau permite să cumpere vită sau oricare dintre celelalte feluri de carne de pe Terra, pe care acum le creșteau ca delicatese pentru calmari.

Ruthless nu-și putu stăpâni râsul.

– Ești șocat?

Rav își înnodă degetele într-un gest religios calmaresc, simbolul reverenței.

– Filozofie kabu: sfințenia vieții acvatică...

– Au condamnat la moarte un milion de pui de-ai lor. Se simți sufocată de amărăciune: era întotdeauna o greșeală să discuți asta cu copiii. Cuvintele îi țâșniră în jeturi, ca sângele. Le e ușor să facă pe evlavioșii acum. Au trecut câțiva ani, așadar ei cred... Rav? Te simți bine?

Își apăsase un pumn pe piept, chiar în jurul mușcăturii.

– Mă doare puțin, atâta tot. Ai vrut vreodată să rămâi? Cu Demonii?

Ruth scutură din cap.

– Era un sentiment plăcut, uneori, să joc în echipa câștigătoare, dar erau cu adevărat niște ticăloși.

– L-ai găsit pe tata?

– Murise, răspunse ea, pregătindu-se pentru inevitabila avalanșă de întrebări despre asta.

În schimb, Rav părea cufundat în gânduri.

– De-asta a trebuit să părăsim Terra, fiindcă ai trădat Demonii?

Și fiindcă plutonul Ehei a ucis cu miile, inclusiv un prinț rus, cu o armă nucleară bună, de modă veche, într-o dimineață înșorită, la Chicago. Dar Ruth clătină afirmativ din cap:

– Demonii ne-ar fi omorât pe toți de îndată ce ar fi preluat conducerea.

De la piață, urcară o scară rulantă de serviciu, patru sute de niveluri, ieșind în creierul unui centru de asistență tehnică a clădirilor, care controla patru cvartale ale orașului. Acolo, printre monitoare și compresoare, găsiră un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu fața albă ca laptele. Un uriaș cu păr lung, auriu și alb, cu salopeta atât de uzată încât pielea i se întrezărea prin ea, în dreptul genunchilor.

– El e Cope, făcu Ruthless prezentările. Cope, nepotul meu Rav.

– Numele e prescurtarea de la Copenhaga.

Bărbatul întinse o mână soioasă și Rav o strânse cu băgare de seamă.

– Copenhaga, ca gustarea?

– Ca orașul, zise Cope tăios.

– Unde... începu Rav, dar Ruthless îl întrerupse, înainte ca băiatul să agraveze situația.

– Cope, am nevoie de grenade. Două, dacă se poate, trei, cu diametru de dispersie de treizeci, cu ceas.

Ochii albaștri scânteiară.

– Unde-i terenul de joacă?

– Districtul. Dacă merge bine, n-ar trebui să moară nimeni.

– Mmmm, făcu el placid. Pe cheltuiala mea?

Ruthless scoase teancul pe care îl luase din seiful Elvei.

– Bilete la film.

Cope își trecu degetele prin mica avuție.

– Aș putea face rost doar de două grenade. Poți aștepta?

– Nu.

– Mă gândeam eu.

Vârând biletele la cingătoarea salopetei sale, Cope deschise un panou de sub monitorul HVAC. Scoase o pernuță aurie, brodată, și o introduse într-o pungă lucioasă de plastic.

– Ceasurile sunt conectate.

– Mersi.

– Ai nevoie de ajutor?

– E mai mult decât suficient.

Bărbatul îi aruncă o privire ușor lacomă înainte de a se întoarce la treabă.

– Ai grijă la joacă, atunci!

Ruthless îl conduse pe Rav înapoi spre alee, arătând în ochii tuturor ca o mamă care-și scotea fiul la cumpărături nocturne. Numai că...

– Nu te mai uita la pernă de parcă ar fi o bombă, fu nevoită, în cele din urmă, să șuiere.

– Dar este o...

– Rav! îl avertiză ea.

– Pur și simplu avea asta la îndemână?

– L-am prevenit după ce ai sunat.

– Parcă ziceai că telefoanele pot să divulge...

– Cine a zis că am sunat?

– O!

Rav părea derutat. Ruthless nu se osteni să-i dea explicații.

Întorși la marginea Districtului, se strecurară prin gard, îndreptându-se spre locul crimei. Mai erau vreo două ore până în zori și se făcuse mai frig acum. În timp ce urcau escalatoarele, Ruthless îl văzu pe Rav încercând să-i imite mersul, pașii neauziți. La fiecare al treilea sau al patrulea pas, reușea.

Detectorul îi bâzâi la șold. Îl trase pe Rav lângă ea, pulverizând peste amândoi un abur de răcire și ducând un deget la buze. *Un dispozitiv mobil de supraveghere*, se rugă ea, *o razie întâmplătoare*, Spray-ul avea să-l împiedice să le detecteze căldura trupurilor... dacă nu căuta prea aproape.

Rav tremura, vizibil stresat și extenuat. Era doar un adolescent fugar... Ruthless își amintea senzația.

Detectorul bâzâi din nou: erau liberi.

- Pot să te întreb ceva? șopti ea, dându-i drumul.
- Sigur.
- De ce cercetai stimulii? Dintre toate lucrurile despre Exil...
- Nu crezi că oamenii de acasă vor voi să știe? făcu el, pe un ton ironic.
- Vor fi interesați de orice s-a întâmplat aici. De ce tocmai calmari perversi?

Rav ridică din umeri.

- Ca să fac ceva? Să scot problema la lumină?
- Haide, polițaiul s-a dus, zise ea.
- Rav își ocupă locul în urma ei.
- Știai că stimulii dispar?
- Posibil.
- Și că nimeni nu face nimic?
- Spui că voiai să demaști calmarul pe care l-ai ucis?
- Nu! Este... Pe Terra, dacă problemele erau dezvăluite, dacă ajungeau la știri, oamenii se ocupau de ele.
- Te-ai uitat la prea multe filme de-ale mamei tale.
- Ruthless, calmarii perversi...
- Nu-i poți opri. E ca orice altă ciudățenie. Vor exista mereu calmari care vor dori să ne guste. E un dat al firii. Până când plecăm acasă...

Rav o apucă de mână, înjurând în kabuviană.

- Ce-i?
- Nu ne întoarcem pe Terra.
- Ba bineînțeles că da!

Acum erau pe culoar. Duhoarea de moarte și vomă umană tâșni din întuneric, perfidă, să-i întâmpine. Rav avea chipul răvășit.

– Mătușica, tu nu ești una dintre fosilele alea nătânge care stau toată ziua în cinematograful mamei, declamând toate replicile filmelor vechi.

– Și?

– Visezi la timpul reîntoarcerii? Nu e bine. Nu ne vom întoarce niciodată pe Terra.

– Rav, domnia Demonilor nu poate dura o veșnicie.

– De ce?

– Fiindcă e... Nesiguranța puse stăpânire pe ea. Sunt... Rav, ei sunt băieții răi.

– Dar cum rămâne cu ce se întâmplă acum și aici? Dacă cineva face vâlvă în legătură cu stimulii...

– Ba ne ducem acasă, spuse ea.

Era furioasă pe el, nepotelul ei perfect, care însemna pentru ea mai mult decât întregul univers. Chiar și acum, simțea o durere în piept - stranie, dulce - la vederea lui, la sentimentul posesiv, protector. Copilul fratelui ei.

Dintr-odată, îi venea să-i rupă gâtul.

– Casa mea e aici, spuse Rav. Nu vreau să fie teren de vânătătoare pentru senzitivi perversi.

Ruthless trecu valvârtej pe lângă el, spre ușa apartamentului, consolându-se cu deplinătatea dezastrului dinăuntru. Două cadavre. Dovezi peste tot. O treabă care trebuia dusă la bun sfârșit.

– Ajută-mă să deschid asta, Rav.

Deșertară perna, răspândind un nor de pene sintetice prin tot culoarul. Înăuntru, două cutii, fiecare de dimensiunea și culoarea unei cărămizi, cu butoane și ecran rabatabil.

Ruthless o programă pe una la treizeci de minute și i-o înmâna lui Rav.

– Du-te înăuntru. Ascunde asta bine sub calmar.

– N-o să vaporizeze tot, indiferent unde o pun?

– Nu vreau să fie la vedere.

Ruthless nu-i explică, dar asta era în eventualitatea că sosea cineva înainte de explozie. Grenadele erau ușor de dezamorsat.

Cea de-a doua încercătură era pentru intrarea în clădire, în caz că vreunul dintre ei lăsase amprente sau alte urme, când intraseră și când ieșiseră. Alergară jos, Rav urmărind strada în timp ce Ruthless așeza a doua grenadă lângă un pilon.

– E cineva acolo, spuse el.

Ruthless îl trase în jos, privind pe furiș printr-o gaură a foliei de plastic. În stradă era parcată o limuzină dotată cu un acvariu, cu motorul pornit. Șoferul, un bărbat uman, cerceta intersecția.

– Poliția, șopti Rav.

Ruthless clătină din cap.

– Șoferul calmarului. Haide, jocul s-a schimbat: Scapă și fugi.

Ruthless așteaptă până când șoferul se întoarce cu spatele, apoi îl conduse pe Rav pe după o clădire, țăsnind de acolo spre următoarea.

Când se îndepărtaseră deja cu câteva cvartale, Ruthless privi înapoi. Șoferul luase, în sfârșit, o decizie, pășind hotărât spre membrana de plastic tăiată și intrând în clădire. Trupul lui Rav se smuci în direcția din care veniseră, dar Ruthless îl înhață și-l reținu.

– E prea târziu, spuse ea. Granada e pe cale să explodeze. Până când ajunge acolo, întregul apartament va fi praf.

– Dacă se grăbește, va fi și el spulberat.

– Posibil.

– Am putea să ajungem la timp. Să-l prevenim.

– Dacă-l prevenim, Rav, s-ar putea să fii înecat.

– Nu vreau să moară pentru mine un ins nevinovat.

– Nu e nevinovat. Ruthless urmărea cu un ochi clădirea, vorbind rar, trăgând de timp. Șoferul acela l-a dus pe calma-

rul tău prin Districtul Terra, alegând stimulii care pe urmă au dispărut. Nimeni nu a găsit niciun cadavru, nu-i așa?

– Credeam că nu urmărești povestea, se repezi el.

– Acel individ presupus nevinovat l-a ajutat, probabil, să încarce trupurile chiar în mașina aceea, l-a ajutat să scape de ele...

– Nu știi sigur, protestă Rav. Ar putea fi un tip de treabă.

– Da, se învoi ea. Sau poate e doctor. Ar putea să fie călugăriță sau tatăl unui prunc nou-născut, sau singurul nepot al marelui General Hintegro. Tot nu aș renunța la tine ca să nu fie el spulberat.

Ochii nepotului ei se umplură de lacrimi, revărsându-se pe obraji și risipindu-se într-un nimic uleios, în timp ce nanosul devora dovada.

– Ne mișcăm... încep Ruthless.

Apoi o strălucire albă, incandescentă, ieși prin ferestrele de la etajul al șaselea al clădirii. Ruthless știa exact ce se întâmplă. Praful se răspândea din grenadă, formând o sferă, și tot ce atingea se dezintegra. Cadavrele și voma - poate și șoferul, dacă ajunsese la momentul nepotrivit - dispăruseră deja. Acum praful devora o gaură în clădire.

– Haide, spuse ea. Explozia va atrage poliția. Rav nu se clinti.

Te rog, gândi Ruthless. Nu mă face să te tranchilizez.

– E teafăr, zise el dintr-odată.

Șoferul năvăli în stradă, luptându-se cu folia de plastic și apoi eliberându-se. Gâfâind, se sprijini de zidul clădirii, cu ochii măriți de oroare, bâjbâind după telefon și apoi holbându-se pierdut la el.

– Observi cum nu sună după ajutor? întrebă Ruthless.

– Tac! se încruntă Rav.

Clădirea avea acum o gaură circulară, șase etaje în sus, cu zona înnegrită putredă ca o carie într-un dinte. *Dispersie perfectă*, remarcă Ruthless - *jocul s-a sfârșit. Mersi, Cope. Acum*

ia puștiul de aici înainte să-și dea seama de situația reală a șoferului.

- Să mergem, zise ea, dar Rav era ținut locului.
- E teafăr, murmură el, mai mult pentru sine.
- Șoferul plângea acum, încă prăbușit peste zidul clădirii.
- Nu, spuse ea. E condamnat.
- Ce?
- Poliția e pe drum, răspunse Ruthless. Nu poate să-și steargă urmele, cum am făcut noi. Dacă mașina lui conține ADN de la stimulii dispăruți... ei, bine, când vor afla că șeful lui era perversul, o să-l înece, ca să-l reducă la tăcere.
- De ce ești așa de sigură că el știe asta?
- Nu sună la poliție, nu-i așa?
- Dar nici nu fuge. Însă... începu Rav, și în momentul acela explodă cea de-a doua grenadă.

O inflorescență de artificii scânteietoare se răspândi prin plastic, cu încetinitorul, de la primul nivel. Șoferul avea reflexe bune: o luă la goană când scânteile deveniră portocalii-învăpăiate și apoi brune, nimicind clădirea și mușcând o bucată din stradă. Turnul se cutremură, plasticul se sfârtecă la cel de-al optulea sau al nouălea etaj, în timp ce structura de dedesubt crăpa. Se auzi un sunet de sticlă spartă.

Mingea de praf ajunse din urmă șoferul care fugea. Cu un urlet frânt, acesta dispăru.

Rav inspiră adânc, cu ochii mari, ca un copil care se pregătea pentru un ținut prelung. Ruthless îl trase din drum, urcând spre o alee.

- Haide, sau te tranchilizez, spuse ea, iar el se urni, clătănându-se, începând să-și poarte propria greutate treptat, pe măsură ce Ruthless îl trăgea după ea, spre un loc sigur.
- Cred că acum chiar fac parte din clubul tău stupid, zise el, cu un râs caustic. Ar fi trebuit să-l atenționăm.
- Era mort, oricum.
- Ești atât de sigură.

– Vinovat, nevinovat, l-ar fi înecat. Moartea prafului e rapidă, Rav. Nici n-a simțit.

– Ar fi fost în viață dacă m-aș fi predat.

– Ar fi fost într-o cameră de interogatoriu, alături de a ta, gândindu-se în agonie la cât mai durează până când îi leagă o piatră de glezne și îl târăsc în larg, unde marea e adâncă.

Rav se smulse din strânsoare, refuzând să vorbească până când urcară într-un tren de mare viteză, în drum spre Rialto. Steaua Crabului răsărea la sud. Rav stătea cu brațele încrucișate, cu ochii roșii și umflați.

N-aș putea să suport să ajungă să mă urască, gândi Ruthless, *dacă..*

– Rav, zise ea. Spui că nu ne întoarcem.

– Eu nu mă duc, zise el posomorât. Dacă nu merg eu, nu merge nici mama. Dar nu te lua după mine, ce știi eu!

Trenul opri și, când ușile automate se deschiseră, Ruthless adulmecă ceața cu nesaț, inhalând suflul liniștitor al Mareei Răsturnate.

– Colegii tăi de joacă sunt de aceeași părere?

– Prietenii mei?

Ruthless încercă să nu reacționeze. Oamenii de vârsta ei nu foloseau niciodată acel cuvânt, doar dacă se refereau la Demonii.

– Da, continuă Rav, pășind pe peron, lângă ea. Majoritatea plănuim să rămânem.

– Fiindcă ați crescut aici.

– Kabuva e casa noastră, Ruth. Își împleți degetele, schițând un gest stupid care însemna siguranță, confort, refugiu. Nu știi cum e să pierzi asta.

El era tot ce avea.

Așadar, joc nou, reguli noi. Își lepădă visul îndelung nutrit de a merge acasă, retezându-l ca pe un membru putred și încercând să ignore durerea, sentimentul pierderii.

Înapoi la misiunea imediată, gândi ea.

– Rav, cine mai știe că făceai un documentar?

- Mama. Tu. Niște prieteni, răspunse el cu glas monoton.
- Care prieteni?
- Jekkers, Clark și Marion. De ce?

Ruthless acționa din nou detectorul, căutând dispozitive de supraveghere, înainte de a răspunde.

– Limuzina la locul crimei înseamnă că poliția va face, probabil, legătura între grenadele de praf și disparițiile stimulilor. Vor identifica destul de repede calmarul dispărut și vor cerceta pe oricine are legătură cu el, șoferul și breasla stimulilor.

– Dacă lumea știe că fac un documentar despre stimuli, polițiștii mă vor verifica, zise el.

– Exact. Am să te pregătesc pentru interogatoriu, în caz de nevoie. Ai putea spune că ai filmat câteva cadre, doar ca fundal pentru un proiect mai mare.

– Ce proiect mai mare?

Rav strânse din buze.

– Spune-mi tu.

Rav își încleșta maxilarul.

– N-o să vină să discute cu mine. Nimeni nu știe ce filmam.

– N-ai spus niciodată?

– Mi se părea... că aduce ghinion. Ridicol, nu?

Ruthless întinse o mână, cu gând să-l mângâie, dar Rav se retrase, cu furia și nefericirea războindu-se pe chipu-i palid. Ruthless nu insistă, ci spuse:

– Tatăl tău picta peisaje. Nu lăsa pe nimeni să le vadă până când nu erau gata. Aduce ghinion, zicea el.

Rav clipi, surprins, iar Ruthless se temu că spusese ce nu trebuia. Dar, în cele din urmă, băiatul zise:

– Presupun că vrei să renunț la filmat.

– Trebuie să încetezi să filmezi relații senzoriale, da. Dar dacă-ți arunci aparatura și renunți la filmat... asta e o schimbare comportamentală majoră, genul de lucru pe care îl caută polițiștii. Mai ales polițiștii calmari - sunt foarte holistici.

– Atunci ce trebuie să fac?

Furia punea stăpânire pe el.

– Păi, oamenii știu că filmezi ceva, așa că va trebui să treci imediat la alt proiect. Din câte știe toată lumea, a fost același proiect tot timpul. Dar vei avea nevoie de alt subiect.

– Nu mă simt tocmai inspirat.

O să se tortureze cu gândul la șofer, gândi Ruthless, va trebui atent supravegheat. Iar curiozitatea Elvei era și ea de luat în calcul. Va trebui să fie vigilentă.

– Despre ce altceva nu se discută în Districtul Terra? Întrebă ea. Rav o privi pierdut. Făceai asta ca să determini oamenii să discute, nu-i așa? Să smulgi crustele, să vindeci niște răni, ceva de genul ăsta, nu?

– Nu trebuie să faci ca totul să pară atât de naiv.

– Uite, ai zis că nimeni nu vorbește despre stimuli. Despre ce altceva crezi că ar trebui să se vorbească?

– Ar mai fi războiul, mormăi el. Cum a fost să pierzi. Cum a fost să pleci.

Să pierzi. Ruthless clătină din cap, chibzuind.

– O grămadă de colegi de-ai mei de joacă, aceia care au supraviețuit Incidentului și au reușit să evadeze, sunt aici.

– N-o să stea de vorbă cu mine. L-ai văzut pe Cope. Avea impresia că sunt nătâng.

– Ei, bine, sunt foarte convingătoare.

Rav o privi cu ochii mijiți, în lumina dimineții.

– Faci tu asta?

Aș face orice pentru tine, puștiule, gândi ea, dar nu era sănătos din punct de vedere tactic să-i spună asta, nu-i așa? Zise:

– Așa cum spuneai, acum faci parte din club. Oamenii vor simți acest lucru și asta va deschide uși. Iar eu am să te ajut.

– În regulă. Rav îi acordă un zâmbet palid, obosit - *zâmbetul tatălui său*, gândi Ruthless. Apoi se opri din mers. Ajunseseră la intrarea din spate a cinematografului Elvei. Ar fi... aș putea face asta.

– Ne-am înțeles, atunci. Te sun mâine, zise Ruthless. Dormi puțin, bine?

– Mulțumesc, mătușică.

Plecându-și capul, ca un băiețel, Rav păși tiptil în cinematograful întunecat și dispăru.

– Ultimul puști care rezistă câștigă jocul, mormăi Ruthless, întorcându-se spre est.

Gândindu-se deja cum să dezlege limbile de mult legate ale tovarășilor ei de joacă, se îndreptă spre răsăritul învăluit în ceață, luând-o către casă, pe drumul dinspre plajă.